

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Manowska (przewodniczący)

SSN Jacek Grela

SSN Beata Janiszewska (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa K. C. i "I." sp. z o.o. w K.
przeciwko Gminie R.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 listopada 2019 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 21 marca 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Na skutek apelacji pozwanej Gminy R. Sąd Apelacyjny w (...) zmienił w części zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w T. w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz K. C. oraz na rzecz „I.” sp. z o.o. z siedzibą w K. kwoty po 37 235,01 zł z ustawowymi odsetkami od 15 maja 2009 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, a w pozostałym zakresie oddalił powództwo.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wniosła pozwana, zaskarżając wyrok „[w] części zasądzającej odsetki od dnia 15 maja 2009 roku do dnia 20 marca 2014 roku, oraz w części zasądzającej odsetki za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku, do dnia zapłaty”. Skarżąca wniosła o „uchylenie

zaskarżonego orzeczenia w części zasądzającej odsetki ustawowe od dnia 25 maja 2009 do dnia 31 grudnia 2015 (...) i orzeczenie w tym zakresie obowiązku zapłaty odsetek ustawowych od dnia 21 marca 2014 do dnia (...) zapłaty” oraz o „uchylenie orzeczenia w części zasądzającej odsetki ustawowe za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty (...)”, a ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w (...) z pozostawieniem temu sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Na podaną przez skarżącą wartość przedmiotu zaskarżenia w łącznej kwocie 53 217,00 zł składały się dwie należności o charakterze odsetkowym (42 423,42 zł i 7 069,56 zł) oraz koszty procesu zasądzone na rzecz powodów w łącznej wysokości 3 724,00 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu, ponieważ wartość przedmiotu zaskarżenia nie przekroczyła progu limitującego dostępność tego środka zaskarżenia. Skarga kasacyjna nie spełniała również przewidzianych dla niej wymagań konstrukcyjnych.

Skarżąca nieprawidłowo oznaczyła wartość przedmiotu zaskarżenia, błędnie wliczając do niej kwotę 3 724,00 zł zasądzoną tytułem kosztów procesu (post. SN z 22.12.2005 r., II PK 188/05, OSNAPiUS 2006, Nr 21–22, poz. 329). Pominięcie tej kwoty powoduje, że pozostała suma należności odsetkowych wynosi 49 493 zł, czyli kwotę niższą niż określona w art. 398² § 1 zd. 1 k.p.c. Ponadto w niniejszej sprawie po stronie powodowej występowało współuczestnictwo materialne, gdyż powodowie dochodzili dwóch odrębnych roszczeń opartych na tej samej podstawie faktycznej i prawnej (art. 72 § 1 pkt 1 *in fine* k.p.c.). Niedopuszczalne było zatem zliczenie na potrzeby oceny wartości przedmiotu zaskarżenia kwot niezasadnie, zdaniem skarżącej, zasądzonych tytułem odsetek ustawowych. W przypadku współuczestnictwa materialnego o dopuszczalności skargi kasacyjnej decyduje bowiem wartość przedmiotu zaskarżenia określona osobno w stosunku do każdego z powodów, a nie suma wartości przedmiotów zaskarżenia wszystkich roszczeń (por. post. Sądu Najwyższego: z 10 maja 2006 r., III CZ 24/06,

z 29 czerwca 2011 r., IV CZ 25/11 i z 4 kwietnia 2014 r., I CSK 396/13 oraz wyr. Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 2015 r., III CSK 256/14). Tym samym należy uznać, że rzeczywista wartość przedmiotu zaskarżenia jest dwukrotnie niższa i w sposób oczywisty nie sięga kwoty 50 000,00 zł warunkującej dopuszczalność wniesienia skargi kasacyjnej. Z powyższych przyczyn skarga ta podlegała odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c.

Stosownie do art. 398⁴ § 1 pkt 1 i 3 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części, oraz wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany. Zakres zaskarżenia oraz wnioski stanowią elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej. Powinny one pozostawać ze sobą w pełnej korelacji, gdyż wnioski skargi mogą odnosić się jedynie do tego, co zostało objęte zakresem zaskarżenia; jednocześnie natomiast objęciu określonego rozstrzygnięcia zakresem zaskarżenia powinno towarzyszyć wskazanie przez skarżącą, o jakie orzeczenie wnosi w miejsce orzeczenia zaskarżonego jako wadliwe. Rozdziwien między zakresem zaskarżenia i wnioskami skargi oznacza, że skarga podlega odrzuceniu z uwagi na obciążenie nieusuwalnym brakiem o charakterze konstrukcyjnym (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 października 2005 r., II PZ 39/05, z 12 października 2007 r., V CSK 309/07).

Skarżąca objęła zakresem zaskarżenia rozstrzygnięcie o zasądzeniu odsetek za dwa okresy: od 15 maja 2009 roku do 20 marca 2014 roku oraz od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. Wnioski skargi odnosiły się natomiast do orzeczenia o odsetkach ustawowych od 25 maja 2009 r. do 31 grudnia 2015 r. i dotyczyły uchylenia zaskarżonego orzeczenia w tej części oraz orzeczenia „w tym zakresie” obowiązku zapłaty odsetek ustawowych od dnia 21 marca 2014 do dnia zapłaty, a ponadto uchylenia orzeczenia w części zasądzającej odsetki ustawowe za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. W efekcie skarga nie spełniała wymagań wskazanych w art. 398⁴ § 1 k.p.c., gdyż wnioski skargi nie objęły części rozstrzygnięcia objętego zakresem zaskarżenia (od 15 maja do 24 maja 2009 r.), a w części wykroczyły poza ten zakres (od 21 marca 2014 r. do 31 grudnia 2015 r.). Powyższe uchybienia, jako

niepodlegające naprawieniu w trybie usunięcia braków formalnych, wyprzedzają inne dostrzeżone przez Sąd Najwyższy braki, jak również merytoryczną ocenę zasadności skargi kasacyjnej. Uzupełniając wypada wskazać, że w przypadku żądania „uchylenia zaskarżonego orzeczenia w części zasądzającej odsetki ustawowe od dnia 25 maja 2009 do dnia 31 grudnia 2015” nie jest możliwe jednoczesne „orzeczenie w tym zakresie” obowiązku zapłaty odsetek od dnia 21 marca 2014 r. do dnia zapłaty.

W tym stanie rzeczy skarga kasacyjna pozwanej podlegała odrzuceniu przez Sąd II instancji, wobec czego na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398⁶ § 2 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

aj